

Páholyparancs: el kell feledni a hősi magyar múltat

2014. március 22.

Ifj. Tompó László - Hunhír.info

1868. március 22-én született a hazai szabadkőművesség egyik ikonjának tekintett Vázsonyi (Weiszfeld) Vilmos (1868-1926), a (harmadik) Wekerle Sándor vezérelte kormány igazságügyi minisztere, aki már a huszadik század elején meghirdette: el kell feledni a hősi magyar múltat. De ne csodálkozzunk hát azon oly nagyon, hogy e páholyparancs olyan ismerős ma is. Hazánkban már régen tradícióvá vált, hogy el kell feledni a hősi magyar múltat, nehogy még feltámadjon. Mert elkönnyvelhető bármennyire is fasisztának, nácinak, nyilasnak s persze legfőképpen antiszemitának Magyarország, azért benne a páholybeliek az urak.

No persze nem etikailag. Másként. Mint volt ez már hajdanában-danában, a boldogult Ferenc József-i időkben is. Akkor, amikor 1903-ban a debreceni Kereskedelmi Csarnokban a

párbajkérdésről tartott előadást *Vázsonyi-Weiszfeld*. Amelyben a hagyományos történelemtanítást kárhoztatta, amiért is az órákon a nebuló örökösen csak haditettekről hall:

„Nem hall nagy szellemekről, tudósokról, hanem a hős Kinizsiről, aki fél kezével emelgette a malomkövet, húsz törökkel vívott egyszerre s egy-egy megölt törököt fogott a kezébe, egyet a fogai közé és úgy táncolt. Mikor az ifjúság folyton a vérontás glorifikációját [*dicsőítését – Ifj. T. L.]* hallja és olvassa, természetes, hogy benne föléled a vérszomj s a szelídített *kultúrbestia* ver gyökeret.”

Amint a mindezt könyvében (*Az Ady-kultusz: magyar öngyilkosság!, 1941*) idéző *Bartha József* rodalomtörténész írta, Vázsonyi-Weiszfeld beszéde „országos fölháborodást keltett”. A fővárosi magyar ifjúság tüntetéssorozattal követelte képviselőházból való azonnali távozását – mindhiába. Tisza István miniszterelnök megvédte, hogy aztán Vázsonyi hívei 1918. október 31-én meggyilkolják.

Mindez persze korántsem véletlen. Vázsonyi-Weiszfeld ugyanis mindmáig a hazai szabadkőművesség egyik ikonja. Azé a szabadkőművessége, amely vadul támadta már ez idő tájt is történelmi tradícióinkat. Amint például ugyanis egyik vezető orgánusuk, a beszédes című *Úttörő*

1910. november 27-i számában olvasható,

„a régiség, a történelem előadása a történelmi materializmus világítása mellett módosul a világosság terjesztőjévé”

. Egyértelmű szavak. Miként egyértelmű, milyen közszellem hatása alatt állt már akkor is hazánk, kiváltképpen fővárosa.

Amiért is bizonyos *Miklóssy István* budapesti állami főgimnáziumi tanár a Katolikus Középiskolai Tanáregyesület harmadik közgyűlésén felolvasott, nyomtatásban is megjelent értekezésében (*Veszedelemes tünetek iskoláinkban, 1911*) többek között azzal a határozati javaslattal állt elő, hogy a közgyűlés köriratban kérje fel „az összes katolikus középiskolai tanárokat”, ragadjanak meg minden alkalmat arra, hogy ifjaikat hazafias szellemben neveljék. Aligha kérdés persze, milyen fülekre találtak szavai.

Azon pedig ne csodálkozzunk hát azon oly nagyon, hogy a Vázsonyi-Weiszfeld által megfogalmazott páholyparancs olyan ismerős ma is. Hazánkban már régen tradícióvá vált, hogy el kell feledni a hősi magyar múltat, nehogy még feltámadjon. Mert elkönnyelhető bármennyire is fasisztának, nácinak, nyilasnak s persze legfőképpen antiszemitának Magyarország, azért benne a páholybeliek az urak.

